

Arrest

nr. 205 698 van 21 juni 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLOIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 10 december 2008 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden voor valsheid in geschriften.

1.2. Verzoeker wordt op 25 oktober 2013 door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement van Antwerpen, bij verstek, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met onmiddellijke aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

1.3. Verzoeker wordt op 14 augustus 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met vijf jaar uitstel, uitgezonderd 10 maanden, voor inbreuken op

de wetgeving inzake drugs. Deze veroordeling is gewezen na een verzet tegen het in punt 1.2. vermelde verstekvonnis.

1.4. Verzoeker dient op 26 juli 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 26 januari 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/07/2017 werd ingediend door:

[...]

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M.A. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980. Artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren: (...) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.'

Betrokkene liep dd. 10/12/2008 een eerste veroordeling op voor valsheid in geschriften door de correctionele rechtbank van Antwerpen met een gevangenisstraf van 7 maanden.

In het vonnis dd. 25/10/2013 van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen wordt betrokkene vermeld als beklaagde waarbij hij had te kennen gegeven op straat heroïne en cocaïne te hebben geleverd aan klanten, feiten die werden bewezen.

Op 14/08/2017 werd betrokkene opnieuw veroordeeld voor de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met 5 jaar uitstel uitgezonderd 10 maanden voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald bezit, handel, vervaardiging zonder vergunning en deelname aan vereniging van misdadigers.

Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten." "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gehuwd zijn te Marokko dd. 19/05/2016 met de genaamde E.H.H., die sedert 13/06/2016 de Belgische nationaliteit heeft verworven en het hebben van een kind, doen daar geen afbreuk aan.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat het gezin, het kind is nog jong, immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.

Verder is er van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkenen geen sprake. Wat de duur van het verblijf betreft, betrokkene verbleef steeds illegaal in het land en heeft meerdere bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten en betekend op dd. 16/06/2007; 16/01/2008; 13/05/2011 en 09/02/2012.

Betrokkene komt pas opnieuw in beeld wanneer hij wordt veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 14/08/2017.

Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene. [...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste doch enig middel aan, “*Schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht alsook van het evenredigheidsbeginsel door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.*”

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“ Artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijfsrecht na te gaan of deze evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Het oordeel van het bestuur is onwettig indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief van de beslissing volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999n nr. 82.301)

Verzoeker diende op 26 juli 2017 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, m.n. [A.M.], geboren op [...] en dit in toepassing van artikel 40ter, §2 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met de bestreden beslissing wordt de gevraagde verblijfskaart aan verzoeker geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt ter motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en baseert zich hiervoor op artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (bedoeld wordt wellicht §1 i.p.v. eerste lid) namelijk redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter ondersteuning van zijn beoordeling dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, waardoor het beoogde verblijfsrecht hem in toepassing van de aangehaalde wetsbepaling dient te worden geweigerd, verwijst de gemachtigde van de van de Staatssecretaris naar drie strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, meer bepaald:

- Correctionele Rechtbank Antwerpen dd. 10 december 2008*
- Correctionele Rechtbank Antwerpen dd. 25 oktober 2013*
- Correctionele Rechtbank Antwerpen dd. 14 augustus 2017*

Artikel 45, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beslissing bedoeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

M.a.w. heeft de wetgever bepaald dat enkel het bestaan van eerdere strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van het familielid van een burger van de Unie onvoldoende reden zijn om vast te stellen dat er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid bestaan op grond waarvan het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie zou kunnen worden geweigerd in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke antecedenten in hoofde van verzoeker.

Er worden geen andere elementen aangehaald i.v.m. het persoonlijk gedrag van verzoeker en waardoor de inwilliging van zijn aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in strijd zou zijn met de openbare orde of nationale veiligheid.

De uitgebreide politiek-theoretische overwegingen over de vermeende maatschappelijke en schadelijke impact van druggerelateerde criminaliteit, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De bestreden beslissing schendt derhalve de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, in hun onderlinge samenhang gelezen, en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Artikel 45, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat, opdat er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zoals bedoeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, het gedrag van het familielid van de burger van de Unie een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

De verwijzing in de motivering van de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker, voldoet niet aan dit criterium.

Vooreerst merkt verzoeker op dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven opsomming van antecedenten, zo niet onjuist, dan wel onnauwkeurig is en verkeerdelijk de indruk wekt dat het zou gaan om 3 verschillende veroordelingen voor 3 verschillende feiten, waarvan de laatsten van zeer recente datum zijn.

Meer bepaald houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met het feit dat de rechterlijke uitspraak van 14 augustus 2017 het door verzoeker aangetekende verzet betreft tegen zijn veroordeling bij verstek dd. 25 oktober 2013.

In beide zaken gaat het derhalve over precies dezelfde feiten, namelijk feiten gepleegd in de periode augustus - november 2010.

Er kunnen derhalve in het dossier van verzoeker geen strafbare feiten van na november 2010 worden vastgesteld.

Ingevolge het de ontvankelijkheid van het verzet, dient het vonnis van 25 oktober 2013 als onbestaande te worden beschouwd.

Opdat er sprake zou zijn van een bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dient deze volgens artikel 45 actueel te zijn.

Dit is in casu ni et het geval.

De meeste recente strafbare feiten die in hoofde van verzoeker kunnen worden weerhouden, dateren uit het jaar 2010.

Ten onrechte verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing dan ook naar "de recentheid" van deze feiten.

Het gegeven dat in 2017 de rechtbank, op verzet, uitspraak deed over feiten uit 2010 en deze bewezen verklaarde, heeft niet tot gevolg dat de feiten zelf van recente datum zouden zijn.

Uiteraard kan een bedreiging van de openbare orde enkel uitgaan van de strafbare feiten zélf, en niet van een rechterlijke uitspraak die deze bewezen verklaart.

Eveneens verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte naar "het recidive karakter" van de feiten.

De veroordeling van verzoeker uit 2008 betrof feiten van valsheid in geschriften.

De druggerelateerde feiten betreffen éénmalige aangelegenheid uit de periode augustusnovember 2010.

Alhoewel deze laatsten aanleiding hebben gegeven tot twee vonnissen (1 bij verstek en 1 op verzet), is er geen sprake van recidive of herval in drugscriminaliteit.

In het dossier van verzoeker is er derhalve geen sprake van herhaling, noch wettelijke, noch bijzondere, zodat het beweerde "recidive karakter" onbestaande is.

Het is derhalve duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij zijn beoordeling van de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker is uitgegaan van verkeerde gegevens, minstens een verkeerde lezing en begrip ervan, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Blijkens de bewoordingen van de motivering van de bestreden beslissing steunt de conclusie dat er in hoofde van verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde bestaat immers op de specifieke (en- onjuiste) lezing die de gemachtigde van de Staatssecretaris aan het dossier van verzoeker heeft gegeven.

Indien er rekening mee wordt gehouden dat het vonnis van 14 augustus 2017 de verzetsprocedure tegen het verstekvonnis van 25 oktober 2013 betrof en de laatste strafrechtelijke feiten in hoofde van verzoeker dateren uit 2010, kan niet meer in redelijkheid worden gesteld dat hieruit een actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde blijkt, temeer daar er geen andere elementen in hoofde van verzoeker worden aangehaald.

Minstens, is de kans reëel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot een andere beoordeling en beslissing zou zijn gekomen indien hij zich op zorgvuldige wijze op de juiste en volledige gegevens inzake de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker had gebaseerd.

Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat bij vonnis dd. 14 augustus 2017, de rechtbank de feiten weliswaar bewezen verklaarde, doch de effectieve bestraffing ernstig verminderde door aan verzoeker zowel inzake de gevangenisstraf als inzake de geldboete in belangrijke mate de gunst van het uitstel te verlenen, verbonden aan een proeftermijn van 5 jaar.

De rechtbank overwoog hierbij uitdrukkelijk dat hiermee aan verzoeker nog een kans werd geboden.

Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat hij deze kans niet gegrepen heeft.

Om dezelfde redenen dient eveneens een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld, nu de beoordeling en beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt gesteund op een onzorgvuldige lezing van het dossier van verzoeker en deze derhalve niet redelijk verantwoord zijn.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissingen welke worden genomen met toepassing van artikel 43 dienen te voldoen aan het evenredigheidsbeginsel.

Concreet dient in deze aldus een afweging te worden gemaakt van enerzijds het mogelijke gevaar van verzoeker voor de openbare orde of nationale veiligheid en anderzijds zijn recht op gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind met wie hij effectief gezin vormt.

Verzoeker meent dat wanneer de gegevens m.b.t. zijn strafrechtelijke antecedenten correct worden vastgesteld (supra) deze niet kunnen opwegen tegen zijn recht op gezinshereniging met zijn kind, zodat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift

3.3. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”

Artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [...]

3.4. Vermits de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.5. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

3.6. Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau).

3.7. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens

en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.8. In casu werd verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing steunt op de volgende overwegingen:

- de veroordeling op 10 december 2008 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van zeven maanden voor valsheid in geschrifte;
- de vermelding van verzoeker in het vonnis van 25 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement van Antwerpen *“als beklaagde waarbij hij had te kennen gegeven op straat heroïne en cocaïne te hebben geleverd aan klanten, feiten die werden bewezen”*;
- de veroordeling op 14 augustus 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar, met vijf jaar uitstel uitgezonderd tien maanden, voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald bezit, handel, vervaardiging zonder vergunning en deelname aan vereniging van misdadigers;
- de verwijzing naar de aard, de ernst, de recentheid en het recidive karakter van de feiten;
- de nadruk op de maatschappelijke impact van de georganiseerde drugshandel;
- de afweging van verzoekers persoonlijke omstandigheden, met name zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en het hebben van een kind, waarbij wordt gesteld dat deze omstandigheden ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde en dat het gezin, met een jong kind, zich nog elders kan vestigen alwaar zij legaal kunnen verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat zijn echtgenote en kind in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest;
- er zijn geen gekende gezondheidsproblemen;
- verzoeker verblijft steeds onwettig in het Rijk en heeft reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen, waarbij hij slechts opnieuw in beeld komt bij zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017.

3.9. Verzoeker betoogt in een tweede onderdeel van zijn middel dat de opsomming van zijn gerechtelijke antecedenten onjuist, dan wel onnauwkeurig is, waarbij verkeerdelijk de indruk wordt gewekt dat er sprake is van drie verschillende veroordelingen voor drie verschillende feiten. Hij verduidelijkt dat het vonnis van 14 augustus 2017 het resultaat is van een verzet tegen de veroordeling bij verstek door de rechtbank van eerste aanleg van 25 oktober 2013. In deze wijst de Raad erop dat – hoewel enigszins ambigu opgesteld – in de bestreden beslissing aldus dusdanig niet kan worden gelezen dat verweerder drie afzonderlijke veroordelingen weerhoudt. Zo wijst de Raad erop dat met betrekking tot het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 25 oktober 2013 – d.i. het vonnis bij verstek – enkel wordt aangegeven dat verzoeker hierin wordt vermeld *“als beklaagde waarbij hij had te kennen gegeven op straat heroïne en cocaïne te hebben geleverd aan klanten, feiten die werden bewezen”*. De eigenlijke veroordeling inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs wordt enkel vermeld bij de veroordeling door de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017. Ook een tweevoudige veroordeling – d.i. de veroordeling van 10 december 2008 en de veroordeling van 14 augustus 2017 – houdt in dat er sprake is van recidive. Het gegeven dat slechts één van de veroordelingen druggerelateerd is, zodat er geen sprake is van recidive binnen de drugscriminaliteit, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk meermaals in aanraking is gekomen met het gerecht. Recidive houdt niet in dat het nieuwe misdrijf hetzelfde moet zijn als het eerste misdrijf waarvoor men al werd veroordeeld.

3.10. Waar verzoeker in een eerste onderdeel van het middel stelt dat de bestreden beslissing zich in wezen beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke antecedenten in zijn hoofd, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.8., waaruit blijkt dat verweerder zich hier geenszins toe heeft beperkt. Verweerder heeft inzake de strafrechtelijke veroordelingen – naast het gegeven dat er sprake is van recidive, wat door verzoeker niet wordt weerlegd – tevens gewezen op de ernst van de gepleegde feiten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn hierbij de overwegingen inzake de bijzondere maatschappelijke gevolgen van de georganiseerde drugshandel wel degelijk relevant. Zoals in punt 3.7. reeds aangehaald, tilt het Hof van Justitie immers zeer zwaar aan feiten van georganiseerde drugshandel, waarbij het de lidstaten toegestaan is bijzondere maatregelen te treffen teneinde de maatschappij hiertegen te beschermen ((HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Verzoeker benadrukt dat de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling door de correctionele rechtbank

van 14 augustus 2017 reeds van acht jaar geleden dateren, doch verzoeker toont door dit loutere tijdsverloop niet aan dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In deze wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft verweerder nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij onder meer wordt gewezen op de verwoestende effecten van de met de georganiseerde drugshandel verbonden criminaliteit. In deze kan nog worden verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017 – dat verzoeker zelf ter terechtzitting heeft bijgebracht – waarin werd gesteld: *“de bewezen feiten zijn ernstig. M.M. maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met drughandel. Hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met het gezondheidsrisico voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt werden.”* Verzoeker toont, met zijn betoog inzake het tijdsverloop sedert de gepleegde feiten, niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

3.11. Waar verzoeker *“ten overvloed”* nog wijst op het gegeven dat de correctionele rechtbank voor een groot deel van zijn gevangenisstraf en geldboete de gunst van uitstel heeft verleend, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verweerder, bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, gebonden zou zijn door beslissingen van strafrechtelijke instanties. Het strafrecht en de verblijfsreglementering hebben elk hun eigen finaliteit, waarbij het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan zijn eigen beoordeling te maken van verzoekers gedragingen. Dat de strafrechtelijke instanties oordelen dat verzoeker nog een kans kan worden gegeven, houdt niet ipso facto in dat verweerder niet zou kunnen oordelen dat verzoeker wel degelijk een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

3.12. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn gezinsleven volledig onbesproken laat. Deze motieven blijven derhalve overeind. Door er louter op te wijzen dat een afweging dient te worden gemaakt tussen het mogelijke gevaar van verzoeker voor de openbare orde of nationale veiligheid enerzijds en het recht op een gezinsleven met zijn minderjarig kind met wie hij een effectief gezin vormt anderzijds, toont verzoeker niet aan dat de omstandigheden die zijn zaak kenmerken niet afdoende of op onevenredige wijze werden betrokken bij de besluitvorming die heeft geleid tot de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA